

ÉVKÖZI 27. VASÁRNAP

1–4 oldal

Olv.: Hab 1,2-3;2,2-4 – 2Tim 1,6-8.13-14 – Lk 17,5-10

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Kedves Testvérek! Közeledik az egyházi év vége, és ezeken a vasárnapokon ismételtén is, meg újra és újra új szempontok szerint is kínálja föl nekünk az Egyház a krisztusi igazságokat. Ezen a mai vasárnapon a hitnek a titkát állítja elénk és a szolgálatnak, mégpedig az emberszolgálatnak a mi emberi méltóságunkat megalapozó nagyságát. Nagyon örülök, hogy a fiúk ilyen nagy létszámmal itt vannak, hiszen ezek a kérdések nagyon fontosak ebben a mai világban, ezt inkább nektek címezem. Hiszen egy szekuláris világban élünk, egy evilági világban élünk, amely világban nincs istenhité és amely világban következésképpen sem az Istennek, sem a hitnek nem szánnak helyett. És bizony egy ilyen világban szembesülni a hit kihívásával, egy ilyen világban tudatosítani magunkban a szolgálatnak a méltóságát nagy kihívás. Talán nagyon egyszerűen így mondhatnám: egyre jobban otthon vagyunk ebben a világban, mi keresztények is egyre jobban berendezkedtünk ebben a világban, de már nincs otthonunk az égben, nincs otthonunk az Isten országában. Ebből származik a feszültség.

Ugyanakkor mi ma egy nagyon kedves testvérünket köszöntjük, mégpedig egy olyan embert, akinek a kikezdehetetlen istenhite itt világít mindegyikünknek, és az ő emberi méltóságát megjelenítő szolgálata mindegyikünk számára példakép lehet. Tegnap köszöntöttük és ünnepeltük Teréz nővért, tegnap volt a neve napja, ma pedig a születésnapja van. Kedves Testvérek, ezt a szentmisét érte ajánljuk fel. Én 50 éve ismerem, neki nem volt más programja földi élete során, mint Istenhez tartozását létben tartani és ebből eredően embereket szolgálni. Köszöntjük őt és érte ajánljuk fel ezt a szentmisét.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek! A két evangéliumi jelenet közül az egyik példabeszédnek is mondható, a második. Az első egy életkép. Az apostolok azt kérték Jézustól, hogy növelje bennük a hitet, Jézus pedig ehhez a titokhoz – hiszen a hit határozza meg az Istennel való kapcsolatunkat, a hit az, ami minket Istenhez köt – ugyanakkor Jézus hozzákapcsolja a szolgálatot, azt az igazságot, amit mindannyian tudunk: a hit cselekedetek nélkül halott. Ezt ugyan az apostolok nem kérték, de akkor, amikor Jézus búcsúzott tőlük, azért is kerül ide, ebbe az Evangéliumba ez a jelenet, amikor megmossa a tanítványoknak a lábát, akkor ezt hagyja rájuk: ti is ezt cselekedjétek. Tehát Jézus a hitet meg a szolgálatot összekapcsolja. Ez a kettő határozza meg a mi küldetésünket, ez kihagyhatatlan, e nélkül nem lehet keresztény az ember. Lehet különböző imahadjáratokat rendezni, lehet különböző programokat szervezni, mind jó lehet, nincs azzal semmi gond, de ezt a kettőt semmi se helyettesítheti, nehogy tévedésben legyünk.

Kedves Testvérek! Tehát az első a hit kérdése, ezt kell tisztázni magunkban, ez természetfölötti érték. És ezért is említettem a szentmise bevezetőjében, hogy egy istentelen világban a természetfölötti értékek iránti fogékonyság szinte elsovad – mai nyelven azt mondanák, nincs kereslet. Idegen egy ilyen világban a természetfeletti értékek üzenete, illetve azoknak a jelenléte. Ha valakiben meg is tud nyilvánulni, akkor rácsodálkoznak, miféle ember ez, mit keres itt ebben a mi világunkban. Hát mit is keresne, ahol az Istennek sincs helye.

És a másik a szolgálat. Szolgálat Jézusnak a küldetése: azért jöttem, hogy szolgáljak, nem azért, hogy nekem szolgáljanak, és ti is ezt cselekedjétek. Ez az ember istengyermeki méltóságát jeleníti meg. Isten előtt semmi se számít ehhez képest. Lehetünk tehetségesek, lehetnek nagy tetteink, különböző csodákat művelhetünk a földön, ami közül nagyon sok nagyon hasznos lehet természetszerűen. De az Isten szemében az ember életét a szolgálat határozza meg. Mert aki Jézushoz tartozik, aki Jézus követője, az magáévá teszi Jézusnak a parancsát: amint én cselekedtem, ti is úgy cselekedjétek!

Kedves jó Testvérek! Most valamiképpen ezt a két titkot nagyon röviden igyekszem megjeleníteni a számunkra, hogy elfogadható legyen nekünk az, hogy mi hívő emberek vagyunk és Jézushoz tartozunk és tudjuk vállalni azt, hogy nincs más értelme az életünknek, mint egymás életének a szolgálata. Testvérek, a hit ajándék, isteni ajándék. Nem véletlen, hogy az apostolok is Jézust kérték, hogy segítsen nekik több hitre jutni. Csak már a kérdés is rossz, mert a hit esetében nem a több meg a kevés számít, ezzel Jézus nem is foglalkozik. A hit vagy van, vagy nincs. És azt mondja Jézus, hogyha csak akkora a hitetek, mint a mustármag, akkor ti más emberré lesztek, akkor körülöttetek megváltozik a világ. Tehát a hitről nem nagyságát emlegetve beszélünk, a hit olyan, amiért mindennap imádkozni kell, kérni kell az Istentől, mint ahogy a Miatyánkban imádkozunk: mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, valahogy a mindennapi imádságunkban ennek igenis benne kellene lenni. És nem az, hogy mennyit adjon. Honnan tudjuk? Ez olyan, mint mikor a mannát hullatta az Ószövetség népének az Úr, és csak annyit volt szabad gyűjteni amennyi egy napra való.

Tehát azzal kell foglalkoznunk, hogy mi módon tartozunk Jézushoz. A héber nyelvben, az Ószövetségben is szerepel ez, az Újszövetségben sokkal szívesebben, viszont nekünk mégiscsak az ószövetségi üzenetre oda kell figyelnünk, a hit ismert szó, ami előhozza nekünk az ament. Mondják ezek az európai nyelveket beszélők, hogy „émen”, hagyjuk már abba az ément – amen, a héber így mondja, és ha már ezt ismételtetjük, akkor ne szégyelljük azt úgy mondani, ahogy, nem pedig a különböző nyelveink szerint. De mit jelent? – ez a döntő. Biztonságot! Az amen, a hit, az ember számára a biztonságot jelenti. Hiszen abban az Istenben hiszünk – rengeteget beszéltem erről – aki értünk van, abban az Istenben hiszünk, aki velünk van, Jézus Krisztusban. Ez az egyik jelentése a hitnek.

A másik pedig a bizalom. Testvérek, kiben bíznánk, ha nem abban, aki értünk van, ha nem abban, aki velünk van? Hát a világunkban is ettől szenvedünk nap mint nap, amikor rádöbbenünk arra, hogy szembemegyünk egymással, nem egymásért vagyunk és nem egymással vagyunk, hanem a magunk útját járjuk. Márpedig a hit közös út. Isten és ember közös útja, amely úton az értünk-Isten és a velünk-Isten az útítársunk és amely úton igazából azok az igazi útítársak – de mindenki jöhet, nem csak ők! – akik együtt vannak és egymásért vannak. És ha ez igazán őszinte, akkor más emberek leszünk, akkor a körülöttünk lévők is felismerik azt, hogy ezek komolyan gondolják. Tehát a biztonság és a bizalom.

Akkor, amikor az apostolok ezzel kapcsolatosan Jézust kérdezték, mi lesz a jutalmunk, a zsidó gondolkodásban ez a második képhez tartozik inkább: aki jól tette a dolgát, az jutalmat érdemelt. Mi is ezt tesszük, a világ is ezt teszi, aki jól teszi a dolgát, azt még külön meg is jutalmazza. Bár Jézus azt mondja, ne ezzel foglalkozzatok. Ez a dolgotok! Az, ami a dolgotok, azt vagy jól teszitek, vagy eláruljátok az ügyet. Külön jutalmat is? Egy kicsit ezt másképp látja az Isten. Azt hiszem, hogy a mi világunkban ezek a külön jutalmak ilyen mérlegkérdések, na nem az év végi mérlegre gondolok, mert az más világ, hanem az egyensúly világába tartozik.

Egyébként hogy egy evangéliumi jelenetet idehozzak ennek a megerősítésére, akkor, amikor az apostolok viharban voltak és Jézus megjelent a csónakuk közelében, Péter fölismeri: az Úr az.

Odamehetek hozzád? Gyere! És akkor, amikor próbál odamenni az Úrhoz, süllyed, akkor kétségbeesik. Miért félsz kishitű? Nem a kockázatvállalását utasítja el Jézus, hát ha úgy gondolta, hogy van hite ahhoz, hogy oda is tud menni hozzá, akkor induljon.

De akkor, amikor süllyedni kezdett, a körülmények nehezültek, akkor kiderült, hogy kicsinyhitű. Nem nagy hit meg kicsiny hit – kicsinyhitű. Igazából az a fajta kapcsolat, ami ebben a legnehezebb helyzetben is élő, az Péter esetében nem volt igaz. Kishitű.

Vagy amikor – még egyet gyorsan hadd mondjak – a Feltámadáskor, Húsvét hajnalán, amikor Péter meg János futnak a sírhoz. Péter odaért, látta az üres sírt, és odaért később, tiszteletből a második, pedig ő volt a fiatalabb, gyorsabban tudott futni. Látta az üres sírt és hitt! Na ez az! Egyébként október van, a látás hónapja, tegnap hallottam a televízióban, október a látás hónapja. Hát akkor most itt az idő, hogy elkezdjünk gondolkodni azon, hogy a hit, az a látás. Ezt ki is mondjuk: belátta, amikor fölismeri a viszonyokat, megértette, világos a számára, ezek mind-mind ezt mondják. Amit itt hallunk, János látta és hitt, vagyis az üres sír képe meg amit Jézus előre erről mondott, összeállt benne. Na jó, hát ez az! Jézus az, aki amit mond, az úgy van. Tehát ezt ismeri föl János ott az üres sírnál.

Testvérek, a hit Istennel való kapcsolatunknak a fokmérője. Istenkapcsolat nélkül nincs hit, a hívő ember pedig az a valaki, aki azt, amit az Isten mond, azt halálosan komolyan veszi, mert a bizalom mindent meghatároz. Mint ahogy a mindennapi életünkben is, ha bizalommal vagyunk egymás iránt, akkor nincs kételkedés, akkor magától értetődő az összetartozás. Ez ad erőt a mindennapi életünkben, ez a világ ereje, ez az összetartozás. Itt van ez a háború, állandóan ezzel foglalkozik a világ, közben küldik a fegyvereket, hogy jobban tudják egymást lelőni – és a békéért meg imádkozunk. Testvérek, a hit a biztonság és bizalom kérdése. Nyilvánvaló, ne háborús viszonyokra alkalmazzuk ezt, mert az pontosan azért kezdődik el, mert a bizalommal van baj. Ez az egyik kérdés, amit ezen a mai vasárnapon az Úr elének állított, hogy gondolkodjunk ezen el, világosodjon meg a gondolkodásunk, értsük meg, lássuk be, hogy amit az Isten mond, ahhoz halálbiztosan kell alkalmazkodnunk és elfogadni azt.

És a másik. Valahogy kicsit úgy érzi az ember, egymás mellé hogy a csudába került ez a hittel kapcsolatos kérdés meg ez a szolgálattal meg az Úrral kapcsolatos kérdés? Hát azért, amit már mondtam: a hit cselekedetek nélkül halott. Bár nincs semmi köze a kettőnek most egymáshoz, de az a Jézus, aki velünk van, az a Jézus azt várja tőlünk, hogy mi a kapcsolatunkat vele meg egymással a szolgálat szellemében gondoljuk el. Nem kell ezen túl sokat gondolkodni, Jézus azt mondja, ez az istengyermekek méltóságunk. Nyilvánvaló, ha földhöz ragadottan gondolkodunk, akkor senki sem erre gondol elsősorban, hanem sok minden másra, amik a vágyainkat jelenítik meg. Ugyanakkor nagyon jól tudjuk mindannyian, hogy minden emberi élet a szolgálatra épül, minden emberi kapcsolat, minden emberi összetartozás. És ezért is mondja Jézus, hogyha ezt megteesszük, ha ez így van, akkor ne tömjénezzük magunkat, hát ez magától értetődő.

A baj akkor van, ha ez nem így történik. Ugye azt mondja, haszontalan szolgálak vagyunk. Hát ez a történet egy izraeli gazdagnak az életéből egy pillanatkép, akinek szolgálai vannak, és hát ugye tudjuk, hogy az úr meg a szolga kapcsolata, az olyan, amilyen, ebbe most ne keveredjünk bele. De Jézus az utolsó vacsorán azt mondja: én, aki úr vagyok itt köztetek, szolgálalak titeket és ti is ezt tegyétek. Ne az urat játsszátok, ne úr akarjatok lenni egymás fölött, hanem egymás életének a szolgálatában nyerjétek vissza az emberi méltóságot. Ezzel semmi sem tud versenyezni, különösképpen az érdekek világa nem.

Kedves jó Testvérek! Köszönjük meg ezen a vasárnapon ezt a nagyon fontos üzenetet. Mert mind a hit kérdése, mind a szolgálat kérdése a legsajátosabban jeleníti meg számunkra azt,

amire életet lehet építeni: a biztonságra, a bizalomra és egymás életének a szolgálatára. Jóisten adjon nekünk ehhez bátorságot is, adjon ehhez erőt is.

És amikor majd Teréz nővérért ajánljuk föl ezt a szentmisét, akkor valóban köszönjük meg az ő életét. Nem ismeri mindenki az ő mindennapjait, a harminc évvel meg a negyven évvel ezelőtti Teréz nővért. Ő apáca akart lenni, de akkor, amikor belépett a szerzetesrendbe, akkor aztán fel is oszlatták őket, és ő megmaradt lelkiületében ilyennek. Nekem néha odafricskázott, mert mindig csodáltam az ő nagylelkűségét és köszöngettem neki. És mindig mondta: nem magának, nem magának, az Istennek. Magának csak azért segítek, mert úgy tűnik, hogy ön is az Isten szolgája. Hát ő ezzel el is intézte ezt az egész kérdéskört. És ezért szeretem annyira és ezért szeret ő is engem és ezért szereti Önöket és mindig azokat, akikért szolgált, akiknek valamiképpen az életét igyekezett gazdagítani, a pusztá, egyszerű cselekedeteivel szebbé tenni. Érdemes követni!

+ A M E N +

Megkérem a hívek könyörgésének az imádkozására Esztert. Mégpedig azért, mert az életben mindennek vannak előzményei. Egy ilyen ember, mint Teréz nővér kihasználható. Az ilyen ember becsapható. Az ilyen embert nem csak a világ fiai, hanem a magukat világosság fiainak tartók is általában becsapják és kihasználják. Én arra az első mozzanatra emlékszem, amikor kiforgatták mindenből, iszonyú áldozatok után, amiket tett. És Eszterrel egy garázsból mentettük ki. Gondolná valaki, hogy a világban ilyenek vannak? És én azért örülök, hogy ő ma is él és itt van, mert a mi kapcsolatunkban az ő élete biztonságban van. És köszönöm az Eszternek az első gesztust meg az azóta a mai napig tartót, ahogyan Terézkét segíti. Jöjjön, imádkozzunk!

Szentmise befejezése

[César Franck: Panis Angelicus. Ének: Horváth Mária, orgona: Nagy Ákos]

Hát ne érzékenyítsetek el... Köszönöm szépen ezt a vigasztaló éneket! Ilyenkor mindig fölelevenedik bennem, amikor Pavarotti meghívott a saját otthonába és elénekelte nekem ezt. De hát ez most szebb volt. Mert itt hangzott el.

Kedves Testvérek, egy kis segítséget szeretnék nyújtani, hogy a bizonytalanságot eloszlassam, meg a pletykának útját álljam. A következőről van szó. Engem felállítottak és mindennemű feladatomat átadták másnak, egy felvidéki magyarnak meg egy cseh embernek. Egyszer már, két-három évvel ezelőtt az engedelmességre hivatkozva megerőszakoltak. Akkor megtettem, amit kértek, de megírtam a levelem, hogy erőszak hatása alatt tettem. Most nem voltam rá hajlandó, engedetlen lettem és mindössze erről van szó, semmi többről. Nincs miért engem sajnálni, magam bőrét viszem a vásárra. Én inkább azt mondom, hogy arra gondoljanak, hogy mindaz, ami létrejött itt harminc év alatt, az tönkre ne menjen. De még ez se a legfontosabb. Mindaz, ami itt létrejött, az el ne vesszen, mert valójában ezért vagyok a bot a küllőben. Nem tudok többet mondani, nincs ok semmiféle találgatásra és ne legyen gondjuk ez. Én az Isten kezében vagyok, és aki szeretett, az most is szeret, aki meg csak más kapcsolatban volt velem, az úgyis továbbmegy egyszerűen. És így van rendjén, az élet ilyen.

Viszont sokkal fontosabb, hogy Teréz nővért ünnepeljük. Tegnap, kicsi körben, az ő kedvét is tiszteletben tartva ünnepeltük, és én azt hiszem, hogy Jóisten irgalmas lesz hozzá. Mi egyébként megállapodtunk, hogy ő addig nem halhat meg, amíg én meg nem halok. Úgyhogy ebben megegyeztünk, ő ezt elfogadta, Jóisten tette rá a pecsétet, úgyhogy nincs ok az aggodalomra. Teréz nővért Isten éltesse!

+ Á L D Á S +